

Kafka! —, Maradona — egyáltalán! —, Kojac etc. szintén. Hát én egész életemben így igyekeztem: bon giorno, bon giorno, de csak nem történt csoda Milánóban. Apropos, fele se tréfa, társném, ki járt ott, el akar zavarni Milánóba, ott van világbajnoki-féle ügetőfutam is, és van pálya galopznak: Ippodromo del Galoppo S. Siro. Miért, ha a foci San Sirót „mindenki” ismeri? De nem vagyok gyűjteményeskedő.

Megyek majd inkább, addigra tovább-kopó szerelésben, Krefeld ki-tudja-milyen kezdő-betűjú pályájára, és gondolatban Samu ott ül a vállamon. Képzletbeli írógépemen... bele-sandít a Saint-Exupéry könyvbe, mikor ilyeneket olvasok egy fa tövén hűtve magam: „A sivatag eleinte: csönd és üresség; nem nyílik meg mindjárt az első napon szerelmesének...” Hát Szpéro és Samu első napjai is Te-Kis-Rázósak voltak (lónév Cheltenhamből). „Ha nem mondasz le érte az egész világról, ha nem fogadod el hagyományait, szokásait, versen-géseit” — ó! ó! meddig terjed a Természet, a dicső! —, „soha nem fogod megismerni mint hazát, otthont, amelyet mások szeretnek...” És: „Elfogadtuk a játék szabályait” — hát nem fogadtuk el?! —, „és a játék a maga képre formált minket...” Majd erről, meg Exupéryről is: legközelebb. De: „A Szahara bennünk mutatkozik meg. Hogy közelébe jussunk, nem elég meglátogatnunk az oázisokat, az kell hozzá, hogy egy forrás — a vallásunk legyen.” Mondom, majd folytatom ezt ott, ahol az van, hogy „még ki sem hűlt lánván” élünk, és hogy „fölköttünk a jövőnd sivatag meg a hó fenyegetése”, hát honnét vesszük „az öröklétnek... ízét”? Ki-ki ahonnét. Annyi talán igaz, hogy „törekeny aranyozás, letörli egy vulkán, egy új tenger, egy homokvihar...” Hanem hát ezt Szép Ernő harminc évvel azelőtt megmondta: „Elrongyolja a szél, az eső barnára mossa...” Állok ott Krefeldben, és nem zárom ki emlé-keimből a vízszintest, a függőlegesest. Csak a kezdőbetűk alakultak át.

Nem is akartam, hogy ez így összejöjjön. A „Szahara”, úgy látszik, bennem volt. S van. Persze, csak evőszközre hangszerelve.

TARDI SÁNDOR METSZETE